

forslag, som han efter grundig Overvejelse af Sagen vil anse for forsvaret. Jeg tror, at Rigsdagen, ogsaa det høje Ting her, som har Interesse for Reformer paa det kirkelige Omraade, vil være bedst tjent med, at Forslag i saa Henseende forelægges fra Regeringens Side, idet jeg tror, at det ogsaa er den bedste Maade til at faa Sagen gennemført i det andet Ting, der dog ogsaa har sin Mening om dette Spørgsmaal. Men uanset, at der næppe er Altelighed for, at Flertallet af Tinget vil følge den Vej, som det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 6te Valgkreds (Gad) vilde foreslaa, vil jeg dog lade det være mig magtpaaliggende at benytte den kommende Tid til at lade undersøge, om det ikke skulde være muligt at optage enkelte af de Spørgsmaal, der ere rejste ved det foreliggende Lovforslag, saaledes at jeg til Efteraaret kunde forelægge et Forslag til Reform med Hensyn til en uvidet Brug af Kirkerne. At det selvsjælgelig ikke vil komme til at gaa i den Retning, at Kirkerne skulde blive Forsamlingshuse, behøver jeg ikke at sige. En Ytring i Udvalgets Flertals Udtalelse i Betænkningen kunde synes at tyde paa, at man vilde være tilbøjelig til at aabne Kirkerne saaledes, at de kunde komme til at træde i Stedet for Forsamlingshuse. Det er ingenlunde min Mening, at man bør gaa dertil. Kirkerne ere indviede Huse, henlagte til et bestemt kirkeligt Brug, og fra denne Ordning kan man ikke komme. Jeg antydede ved Lovforslagets første Behandling, at jeg kunde tænke mig en Ordning, hvorved man gennem Attester fra Biskopperne kunde faa Lægmand autoriserede til i videre Omfang end nu at tale i Kirkerne. Efter en Udtalelse af den ærede Ordfører synes Udvalget ikke at have haft synderlig Sympati for denne Tanke, idet man har ment ikke derved at kunne komme videre end til et meget begrænset Antal autoriserede Lægprædikanter. Jeg tror nu netop, at det vil være heldigt at begynde med et begrænset Antal. Lad os se, hvorledes det vil virke, saa kan man mulig senere gaa videre. Biskopperne ville ogsaa ganske sikkert være villige til, naar det viser sig, at den saaledes udvidede Ret for Lægmandene virker paa en heldig Maade, at stille sig liberalere til Udstedelsen af saadanne Attester. Den ærede Ordfører udtalte, at det maaske ikke var Udvalgets endelige Standpunkt, at disse Attester, hvormed Lægmand efter Udvalgets Flertals Forslag skulde forsynes, skulde gælde for Tid og Ewighed, men at det kunde tænkes, at de kun skulde komme til at gælde for et enkelt Aar eller for et halvt Aar ad Gangen. Ja, saa komme vi ganske vist nærmere til en Ordning, som man kunde

tiltræde. Efter den gældende Lovgivning er det jo saaledes, at Lægmand kunne tale i en Kirke, ganske vist ikke efter en formel Attest fra vedkommende Sognepræst, men med den vedkommende Sognepræsts Tilladelse og paa hans Ansvar. En Ordning derimod, hvorefter en Præsts Attest for en Lægmand skulde have den Virkning, at Lægmanden ogsaa skulde kunne prædike uden for Præstens Sognekirke, tror jeg ikke at vi kunne komme ind paa.

Der er en Bestemmelse i Lovforslaget, som jeg allerede ved første Behandling udtalte min Sympati for. Det er Bestemmelsen i § 3 om en Afgang for Sognebaandsløseres Præst til at holde Prædiken i Sognebaandsløsernes Kirke, og jeg vedfænder mig fremdeles Sympati derfor. Den ærede Ordfører kom ind paa en nærmere Udvikling af de i saa Henseende gældende Regler og paaviste de bestaaende Inkonsekvenser, som ganske vist findes ved en Sammenligning mellem Bestemmelsen i Lov af 25de Marts 1872 om Sognebaandsløsernes Præsts Afgang til at foretage kirkelige Handlinger i deres Sognekirker, medens der intet er nævnt om Prædiken, og saa den kirkelige Administrations Bestemmelse om, at det ikke er tilladt at holde Altergang uden tilhørende Prædiken, og den ærede Ordfører rettede det Spørgsmaal til mig, om jeg var enig i, at Sognebaandsløsernes Præst allerede nu har Ret til i deres Sognekirke at holde Prædiken i Forbindelse med Altergang. Det vil jeg besvare med Nej; det har han ikke. Men hvis den ærede Ordfører spørger, om han burde have denne Ret, om denne Ret ikke burde gives ham, saa vil jeg svare jo, og jeg er ogsaa meget villig til at gøre mit dertil. Jeg vil tilføje, at ligesom han savner denne Ret i Henhold til den rituelle Anordning, der er truffen af Administrationen, anser jeg mig berettiget til ad administrativ Vej at søge tilvejebragt en Forandring i den bestaaende Ordning, efter at det uheldige dertil for længst er gaaet op for Administrationen. At det ikke allerede er sket, er alene begrundet paa, at jeg har ønsket at afvente Udfaldet af Behandlingen af dette Lovforslag. Det, som kunde opnaas for Sognebaandsløsernes Præst, er, at han faar Angang til at holde Prædiken i Forbindelse med Altergang. Men naar man spørger, hvorvidt Sognebaandsløsernes Præst skal have Afgang til at holde Prædiken uden i Forbindelse med Altergang eller andre kirkelige Handlinger, vil jeg dertil sige, at det kan man ganske vist ikke komme til uden en Forandring af den paagældende Bestemmelse i Lov af 25de Marts 1872. Det er muligt, at der ikke vil stille sig Betænelig-